

apostentà definitiu el dia 7 del present mes. I se l'hi feu acta de nominació dos dies després en poder del Notari Mimó.

8 desembre 1803. L'ajuntament i la Rvt. Comunitat celebraren grans festes amb motiu del nomenament del Doctor Fèlix Amat com abat de Sant Ildefons, Ardiaca major de Tortosa i també Arquebisbe de Palmira. Entre altres coses, sortí una orquesta de 20 músics de la casa Salvany pels carrers de la vila,

parant-se a les cases dels capellans i on vivien els de l'Ajuntament, com així a altres cases importants, però molt més quedaren parats a la casa Amat, anant després a un solemne refresc a la casa Salvany. A la tarda, solemnes Vespres i processó, tot amb música. Fou acabada la funció amb una gran orquesta fins a les nou de la nit. L'endemà, dia 9, hi hagué una funció en una casa particular i amb molta música.

Final dels apunts en referència a la Música històrica local que hem anat recopilant dels escrits del Doctor Bosch i Cardellach, i , guiats per la noble intenció de propagar aquells fets populars i festivitats religioses que d'una manera o altra, hi varen intervenir diferents instruments musicals.

AL PAS DELS DIES

per JOAN DAVID

Academia de Belles Arts de Sabadell Exposició Homenatge de Catalunya A LOLA ANGLADA

Editat per l'obra cultural de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, s'ha repartit un fascicle-catàleg de l'obra representativa de l'artista en el que hi figuren algunes de les reproduccions en color que ens fan reviure l'obra al decurs dels temps i una completa selecció dels comentaris que veus autoritzades feren i han fet, de la valor, així cultural que artística, d'una obra que ha sofert tots els afanys i moments feliços d'una dona que, si una valor per damunt de tot ens

ofereix, és d'autèntica feminitat.

Parlar de Lola Anglada és parlar de tossuderia, tossuderia per rompre, ja desde la primera infància, l'estret i angoixós recinte de què ens parla Pius XII, "en què es troba clos l'home i obrir al seu freturós esperit, una finestra vers l'infinit". En tot moment domina l'arquitectura d'un estil que bé ens fa pensar en les meravelles de les il·lustracions angleses de Ranckmann, sens que això pressuposi una imitació i sí que, al meu entendre, una comprensió. Al meu humil entendre, no és pas únicament la figura del "Mes petit de tots" l'obra més representativa i més reeixida, per bé que sigui la més simbòlica, les composicions que fan referència a la Barcelona del vuit-cents, i la producció resolta a l'any 1918 en la seva estada a París, en la que les il·lustracions d'obres franceses ompliren el món de la pedagogia mes adient i més neta.

El que aparentment sembla un petit art es transforma en un gran art, aquest art que, al dir de Ruskin, "Tot gran art és oració". El catàleg imprès, bé prou que parla de la vida i dels criteris diversos que escriptors, pintors, pedagogs i polítics, i fins homes d'església, han informat.

Per nosaltres la valoració màxima és la que fa referència a aquesta formació personal de l'artista que capacita l'espectador a fruit de l'art, simplificant el medi i fent-se dominador del llenguatge de les línies. Cal, amb tot, no deslligar la seva producció, de l'amor inalterable a la nostra Catalunya per la que ha viscut sempre amb el seu fer robust i dòcil, amb horitzó sempre obert i atmosfèra diàfana.

Galeria "TOT ART" Exposició Olis i Aquarel·les de: JAUME i JOAQUIM DEU

L'any 1957 en un article publicat a la Revista "ALBA" vareig escriure un comentari a l'obra de Jaume Deu i al rellegir-lo m'he restat sorprès; no em cal rectificar cap dels conceptes emesos en aquells moments, si que em cal, però, lamentar que la seva producció, en aquells moments enormement productiva s'hagi, -pel motiu que sigui-, relentit tant. No és

possible pensar que'l cansament hagi fet foc i s'hagi omplert de cendres, avui les obres exposades són gairebé les mateixes que ahir formulaven un interrogant. Jack, ja ens aclariràs el per què?

Amb tot, l'obra presenta aquesta vegada un afegit treball de perfeccionament el qual des d'un punt de vista tècnic valora extraordinàriament la presència i un sentit de profunditat ben estimable.

I ara parlem de les aquarel·les del teu fill Joaquim. Per una virtut que únicament té la pintura a l'aquarel·la res no es pot amagar i els defectes si hi existeixen prenen carta de residència del tot assegurada; no posseix les solucions que la pintura a l'oli permet, ractificant o amplificant l'exposició de primera intenció: això la fa més i més mereixedora de lloança en el cas que la cosa s'ho mereixi. I vet-açí que davant de les obres exposades, Joaquim Deu veiem expressar-se un home ple d'idealisme, d'un idealisme que viu dins la seva ànima i que en certs moments es converteix en un clar realisme, més ben dit en un lirisme que és propi de tots els joves mestres de l'acquarel·la. No es tracta de traduir una bellesa d'una forma accidental; l'obra realitzada és bella per la pulcritud, per l'encert dels jocs de llum, per l'emotivitat en les creacions i, en fi, per una penetració psicològica del temes profundament tendre. Aquesta actitud activa ha d'esser davant del món pictòric del moment una actitud progressiva i la seva espontaneïtat i llibertat és precis que segueixin exigint cada dia més una repetida anàlisi en la visió i traducció constants de l'emoció pictòrica que avui ens ha sorprès.

J. MARTINEZ LOZANO

A "GALERIES TOT ART" ha exposat J. Martínez Lozano. L'obra conjunta de Martínez Lozano, persisteix cremant les facultats de les que de sempre ha fet una font de sorollosa fecunditat. Per Martínez Lozano en la tècnica de l'aquarel·la ja no existeixen secrets i tots els efectes es tradueixen inexorablement de primera mà. Si a la pulcritud i al efecte robust de

les masses, s'uneix un dibuix perfecte, ja en tenim prou per justificar-ne un elogi conclouent.

"GALERIES ROVIRA"

A la mateixa sala hem vist més tard exposada l'obra del pintor i ceramista XAVIER CABA. Sincerament ens trovem davant per davant d'una obra senyorívola, una obra en la que el tracte afinat i curós de l'artista promou una activitat visual i crea amb el llenguatge educadíssim de una tècnica perfecta, un món ple de constrasts i relleus que la fan devenir enormement adquisitiva.

Posteriorment i a la mateixa "Sala" veiem penjada l'obra d'un jove artista sabadellenc, "CARNICE". Obra plena de futur, pintura feta ja a consciència, més aviat dominada pels encerts, tot i que, en alguna de les seves obres, observem una certa inmaduresa, cosa que no obstant diu més a favor de l'artista, tota vegada que ha actuat amb sinceritat exposant mostres de ben diversa qualificació. Augurem, però, un valor en potència.

PERE ELIES i SINDREU

Té vuitanta-sis anys, puix va néixer a Sabadell el 1893.

Ell, com tants d'altres, va sentir la crida de París on va passar-hi dos anys (1926 - 1927). Des de llavors la seva temàtica ha girat a l'entorn d'aquella vivència que tant va frapar en ell. Hom pot dir que

des de llavors Pere Elies s'ha reiterat en els seus quadres -petits quadres, la majoria- puix els temes parisencs afloren amb el seu genuí encant, el qual l'artista sap copsar amb una subtil delicadesa.

Pere Elies, en la seva exposició a l'Acadèmia de Belles Arts, durant els dies 16 al 28 de març, ha assolit un nou èxit.

ISABEL BERMUDEZ

El passat 28 de febrer i en el Auditori de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, tingué lloc un concert en el que, com figura principal, actuà la jove pianista Isabel Bermúdez, obtenint un significatiu èxit, donant un recital dedicat a Frederic Mompou.

Isabel Bermúdez, obtingué el grau de professorat brillantment a l'Acadèmia Marshall, havent estat deixeble de Rosa Sabater i Alicia de Larrocha, i finalment amb Mercè Roldés. Ha estat becada pel Ministeri d'Afers Exteriors, per a seguir els cursos de "Música a Compostela".

La primera part del programa va ésser a càrrec dels joves i prometedors solistes Josep Mª Llorens i Bernat Castillejos, flauta, i Glòria Vall al piano.

JORDI ROCA

Aquest inquiet artista, el qual, de bell antuvi, "pretén, un dia ser pintor", ha exposat les seves últimes obres a les Sales

d'Intel.lecte Art. Una mostra en la que l'artista vol "reflectir plàsticament els seus sentiments". I bé que els exposa, obertament. Cal emprar les seves pròpies paraules en el catàleg -bell i acurat catàleg-: "M'he quedat amb el cos nu i sol sobre un espai orfe de tot on res fa referència a cap temps ni situació concreta. He renunciat a tot espetarrec de dicció, emprant un llenguatge planer, despulat de tot afectió i complaença que, per tant, comporta no atorgar-me mai cap mena de concessió a la improvisació o a la troballa fàcil, superficial, mancada de tot maduresa".

Hom pot dir de Jordi Roca que és un artista sensible, intel.ligent. Que té ja un present i assolirà, sens dubte, un futur. I hom creu, sincerament, que aquesta seva frase: "Jo només pretenc, un dia, ser pintor", té autenticitat i sinceritat.

PREMSA CATALANA

Organitzat per les entitats: Omnium Cultural, Xarxa Cultural i l'Obra Cultural de la Caixa de Pensions, s'ha realitzat una exposició de Premsa Catalana al Palau de la Virreina des del 16 de febrer al 8 de març, la qual es va prorrogar una setmana més degut a l'èxit de públic assistent, més de 10.000 visitants en dotze dies.

Aquesta mostra serà itinerant, i s'exposarà a les principals poblacions de parla catalana. (En la foto, QUADERN, en una de les vitrines en la qual estan representades les comarques de La Selva, l'Urgell i el Vallès Occidental.

L'ORFEO DE SABADELL

El 15 de març, l'Orfeó Laudate de Barcelona i l'Orfeó de Sabadell varen actuar en el Palau de la Música Catalana i la nit següent varen repetir aquest magne concert al Teatre La Faràndula, en el que varen prendre part l'Orquestra del Conservatori de Barcelona i el conjunt de vent "Giovani Gabrieli", amb Montserrat Torrent a l'orgue.

Ambdes actuacions constituïren un notable èxit, i els mitjans de premsa i ràdio, amb llurs crítiques, ho elogiaren a bastament.

Aquestes actuacions formen part del programa en commemoració del 75 Aniversari de l'Orfeó de Sabadell.

CANTIC A LA PRIMAVERA

Es va acabant el fred, una fredor que sembla talment que penetra en el nostre interior. Enrera queda tot aquest temps que hem tingut de nevades i gel.

El primer sol de Primavera, grogueja, encara que dèbilment, entre els enravenats arbres en les branques dels quals apunten les gemes esclatants.

El mar comença a ser una flamada de llum, i aquesta s'enfila com una boira resplendent per les faldes de la serra.

El matí convida de forma irresistible a aixecar la mirada, a respirar profundament i a escapar-se pels camins de la imaginació.

Comença a descargolar-se la peresa dormida com un cuc durant la interminable hivernada.

Tot és bonic i esplendorós; els arbres floreixen, els atmetllers, més atrevits, són els que primer ho fan, pagant a vegades car el seu atreviment.

Després, van esclatant les flors, una a una, donant un aire de festa a tot l'entorn.

Varietats de colors, de formes i de flaires, ens envolten omplint l'ambient d'una barreja d'olors que embriaguen els sentits.

La sang, també salta febrosa dins les nostres venes, amb una embriaguesa que sent la joventut.

Els prats verdegren sota el sol de Primavera.

Les carenes de les muntanyes estan cobertes d'herbei, esquitxades per una gran quantitat de roselles, vermelles com el foc, que alegren la nostra vista.

Quadre de J. MIRET.

A qui no agrada la Primavera, amb el seu estol d'olors i fruits?

Els fruits i les flors apareixen, com cada any, per engalanar-nos i endolçar-nos la vista i els sentits.

Les orenetes també han tornat per formar el seu niu habitual i gaudir del bon temps regnant.

El que durant l'hivern ha estat com adormit, ara desperta amb força al cicle que la natura empeny.

I nosaltres ens sentim joiosos, plens d'una eufòria, d'una alegria sana, per haver pogut suportar el fred i poder arribar a la Primavera, amb fe, amb dinamisme, saltant d'una estació a l'altra, sentint que el temps ens empeny, però ens deixem empènyer perquè és llei de la Naturalesa.

Benvinguda siguis, Primavera!

Rosa Granolleras
de l'«Associació Cultural i Social
de la Dona»

Al que aixó escriu li han passat per alt algunes de les mostres pictòriques exposades i qui sap si en raó de diverses circumstàncies oblidades per manca de notes preses al moment; no voldria donar particular judici de tot lo que en aquest moment únicament passa per una vaga i lleugera memòria del què és, i per tant, crec més honorat donar únicament constància de les exposicions que s'han realitzat, a més de les comentades, i deixar per una millor ocasió fer-ne el comentari més ajustat a l'honradesa de criteri que vull emprar. Així és, que farem esment de:

Les Exposicions de les obres de: GUIM COROMINAS GELT, MORERA, JO-

SEP LLUIS CASANOVAS I RAMON ROMEU MAZARICO, M. FORRELLAD i CH. VARGAS, MIQUEL BAIL PUIG, FONT SELLABONA, BALIELLAS i FITA a l'Acadèmia de Belles Arts, a les de: "Mestres del pastell i del guaix", a "GISPERT-Art"; a les de "Pintors d'Ahir i d'avui i BARTOLO a INTEL-LECTE". SANFELIU VILA a l'AGRUPACIO NARCIS GIRALT i als Olis de SIMON en la mateixa sala. Com podreu fer-vos càrrec, hi ha en aquests moments a Sabadell una autèntica florida d'obres i autors, cosa que no solsament diu en bé de la ciutat i si que acredita un fruit que, per nosaltres, al través dels anys representa un fecund passat.